

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Methodus Clara Et Facilis Vacandi Orationi mentali Atque
Exercendi se cum fructu in præsentia Dei**

Coloniæ Agrippinæ, 1687

Exempla

[urn:nbn:de:hbz:466:1-46004](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-46004)

v. 4.

Quoniam videbo caelos tuos, opera digitorum tuorum, lunam & stellas quae tu fundasti.

Atque alibi inspecto naturæ egregio ordine sumit occasionem hanc ad Deum vibrandi admirationem: *Quàm magnificata sunt opera tua Domine? Omnia in sapientia fecisti, impleta est terra possessione tuâ.*

Hujus generis exercitium tribus illis pueris Israëlitis usitatum erat, adeoque familiariter illi assueverant, ut etiam in medio fornacis ardentis, in quam conjecti fuerant, Deum in suis creaturis benedicere non intermiserint, singulas speciatim nominando; illic enim composuere peregregium Canticum illud, cujus initium est: *Benedicite omnia opera Domini Domino.*

Vide corinth. caput 43. Ecclesiastici.

Pluribus in locis nos monet Scriptura ex rebus quibusvis occasionem sumere corda nostra elevandi ad caelum, quia hoc medium est animum habendi Deo semper unitum. *Vide arcum & benedic eum, qui fecit illum, valde speciosus est in splendore suo.*

Exempla.

Seraphicus Pater S. Franciscus huic exercitio adeo assueverat, ut Deum in omnibus omnino rebus admiraretur: Creaturas enim omnes Fratrum ac Sororum nomine compellendo, eo quod omnes habeamus eundem Deum pro Patre, illas ad laudandum Creatorem suum invitabat. Quadam die (inter alia) juxta fenestram cellulae suae cantillantem audiebat cicadam, cumque interius ad benedicendum Deum animalculi hujus voce fuisset per-

S. Bonav. in vita c. 8.

permotus, illam admirabili simplicitate ac spiritus fervore ad se vocabat: Cicada miraculosè obediens in manum ipsius advolabat. Tum ipse ei ait: Canta, soror cicada, & benedic Creatorem tuum; mox illa cantillare cœpit, neque verò destitit, donec servus Dei ei veniam faceret redeundi ad priorem locum suum, ubi octo diebus consequenter absque interruptione cantillavit. Illis exactis sanctus Pater convocatis Fratribus ait: nunquid existimarent opportunum, ut sorori cicadæ venia fieret recedendi, postquam ipsos ad laudandum Deum continuis octo diebus tam bene excitasset? Aliâ vice idem sanctus iter faciens per loca palustria Venetiæ magnam invenit multitudinem avicularum in sylvula juxta viam cantillantium. Socio igitur suo ait: Ecce Fratres nostri alites, qui laudant Creatorem suum: illum igitur cum ipsis quoque collaudemus, horas nostras in eorum societate recitando. Verùm eùm ob nimium avium garrum se mutuo ipsi, sanctus videlicet ac socius, intelligere non possent, aviculis ait: desinite cantate fratres mei alites, quoad nos officium nostrum atque horarum pensum absolverimus. Dictum, factum, voci nimirum sancti obediens cantillare desierunt, donec preces ipsi suas absolvisset.

Aliquot ante mortem suam annis mirabile composuit ac recitavit canticum, ex quo sequentia extraximus.

Inter opuscula S. Francisci

Lauderis, Domine, ob omnes creaturas tuas ac specialiter ob honorabilem Fratrem nostrum Solem, qui facit diem, & nos claritate suâ illuminat:

360 DE ELEVATIONE AD DEUM

minat : pulcher est, & magno-illustris splendore, ac nobis egregiè repræsentat Fulgorem Majestatis tuæ.

Lauderis, Domine, pro sorore nostra Luna & stellis, quas adeò claras ac pulchras fecisti.

Lauderis, Domine, pro Fratre vento, pro aëre tam sereno quàm nubilo, proque omnibus tempestatibus, quarum beneficio omnibus creaturis tuis alimenta subministras.

Lauderis, Domine, pro sorore aqua, quæ vitæ nostræ tam utilis est.

Lauderis, Domine, pro fratre igne, qui noctem nobis illuminat. & pulcherrimus ac jucundissimus est.

Lauderis, Domine, pro matre nostra terra, quæ nos portat ac nutrit, atque ex sinu suo diversos fructus, flores ac herbas differentes producit.

Lauderis, Domine, pro sorore nostra Morte, quam nullus viventium evadere potest. Maledicti, qui moriuntur in peccato mortali. Benedicti qui in hora mortis integrè conformes extiterint tuæ sanctissimæ voluntati.

Huic argumento diutius ac fusiùs insistere non dubitamus, quia observationes nostræ totidem erunt sanctæ praxes; ex quibus Fratres nostri eximias instructiones ac methodum ex omnibus quæ oculis suis hauserint, proficendi elicere poterunt. Quocirca hic apponemus id quod communiter enarratur de quibusdam Prælati ad Concilium Constantiense proficiscentibus, qui in via invenerunt opilionem quàm amarissimè in aspectu turpis bufonis coram se reptantis plorantem. Prælatorum

rum

rum unus consistens juvenem interrogabat, cur ploraret? cui adolescens singultiendo ait: Eheu! considero quantam mihi præstiterit gratiam Deus, me faciendo hominem, non verò huic infami animali similem. Ac nihilo tamen minus eum ego toties offendi, id quod hæc misera bestia nunquam fecit. Prælati hujus opilionis conceptu vehementer commotus, meliori quo potuit modo ipsum est consolatus, atque ubi socios, qui ipsum præcesferant, attigisset, illis quid vidisset atque audisset enarravit, adjiciens: Ecce quomodo simplices atque idiotæ rapiunt cælum; & nos cum omnibus scientiis nostris descendimus in infernum.

R. P. Ludovicus Granatensis in prima introductionis suæ ad Symbolum fidei parte peregrinè de hac eximia tractavit Philosophia, quam vehementer optamus à Fratribus nostris Provectoribus volvi ac revolvi, ut Deum in omnibus creaturis suis adorare illic discant.

Pro earum instructione animarum, quæ desiderio ampliore perfectionis ardent, recenset id quod oculis ipsè suis hauserat in ædibus cujusdam Nobilis. Huic erat vertagus seu canis venaticus ad eò Hero suo affectus, ut ab eo divelli non posset. Quod si violenter à loco, ubi Herus erat, excluderetur, obnitebatur ac resistebat quantum poterat, atque interim, dum foris remanere cogeretur, ululatu suo satis contestabatur molestiam, quam ei inferebat ista separatio. Quodam die, inter alios, adultâ æstate Herum suum rus proficiscentem ille pro suo solemniter sequebatur, atque ex cursu totus an-

Z s helus

10110

helus linguam præ siti expromebat : verùm cum pedissequorum nonnemo illum vi abduxisset ad proximum viæ fontem, ut biberet, canis vix linguam aquæ intingebat, quin confestim oculos ad Herum dirigeret, utrum adhuc in conspectu esset, moxque ubi è conspectu abierat, festinantissimè eum consecratus est, neque ullatenus, ut ulterius biberet, detineri potuit. ex quo magnus hic Religiosus ac verus spiritualis vitæ Pater hanc elicit considerationem : Si hoc animal tantoperè diligebat Herum suum ob frustillum panis, quem ei quotidie porrigebat ; quanto ampliùs diligere homo deberet Deum, à quo singulis momentis tot tantasque percipit gratias ac beneficia ? Et si bestia ratione destituta tantoperè in deliciis habet præsentiam heri sui ; quomodo homines, ac præcipuè Religiosi, non deberent ampliùs contendere, ut semper in Dei sui præsentia agerent ? Ac deniq ; si bestia illa inter bibendum intanto Solis æstu, cor, oculos & affectum semper habebat in herum suum tantoperè defixum, ut plus de illo quàm potu cogitaret, nunquid & nos corda nostra & affectus in Deum semper habere deberemus defixos ?

Hæc exēpla sunt, quæ nos docere possunt, qua ratione fructum ferre queamus ex omnibus illis, quæ videmus, omniaque, quæ in hoc mundo inferiore sunt, in sensum spiritualem atque interiorem convertere.

Praxis istius exercitii in ipso Salvatore nostro.

REi hujus instructionem per seipsum nobis dedit Salvator ac Dominus noster Christus